

Милена Милијана Ћосовић

КОШТАНА ВРПЦА

СВЕТ КЊИГЕ

Београд

2009

[1]

Стојим, а губим дах.
Збунио ме истовремени
Пад јастребова.
Зауздана воља,
Преврће гробље по смећу.
Један повријеђени Луцифер
Појео је јастреба;
Стога и носи свјетлост у себи.

[2]

Као што ноћно око срче
Сву прљавштину бића,
Горког и распојасаног
У туђој сопствености.
Тако и моје тврдо раме
Руменом омеђено,
Осакаћено и отворено
Уз капљу зноја трпи,
Твоје постање.

[3]

Што бих и најмањом муком
Страшћу окованом,
Трагао за гроздом, изливеним
На скелету срца ми?
Зашто бих коракнуо напријед,
Чак весело, дивље;
Од вољеног назад, мога назад
На каприц стази?
И како бих ослушнуо топот
Умилно тих,
У глумом тијелу на буку туђине?
Зашто, најзад, да грчно волим неизрецивост,
Кад скиптар држи чак и мртва ријеч?

[4]

Говори причу подмукли смијех:
О нагриженом злату,
О најлонским вишњама,
О црвавом кестену,
О проклетству над проклетствима,
О слаткоћи нара чуваног иза леђа.
Ћути причу подмукли смијех:
О сунчаним стазама,
О топлом рубину,
О земљи мајци,
О делиријуму над лирским усхићењем,
О трулежи на руци испруженој.

[5]

Најзад, клонућу у себи.
Околни мириси и руку ширина, остаће нијеме
На моје ћутање.
Са руба ће пасти, можда, струна гудачка
Трептај, болан
Овлажиће тек у оку изнемоглог старца
Пјесму туге заурлаће пас,
Под руком шинтерском;
Јер у простору своме, не остави ми
Простора за једносушност.

[6]

Сузе ми и даље траже слушкињу,
Над чијим ће путем да устоличе власт.
А Савјет путује
Даље, преко вапаја, безобзирно.
Одазва се тада, од жалости, Повластица.
Из свјетова тијесних, вели долази
Носи уз себе шаку соли, јер устребаће
За утјеху, неоствареној путањи.
– Одагнај ријеч што ти иза језика стоји;
И не погледај на десно,
Ту ништа нећеш наћи.
Срећом, ту сам, да ти пружим свијећу
У име славе нек' ти гори, нек' остави
Траг у снијегу.
Запечати га ореолом, те одсањај сан
Отаца својих. Поздрави Мардука –
Прошапута топло, попут мајке
Повластица.

[7]

Нису гријех ријечи царске,
Речене уз пратњу
Срцоликих ми тимпана;

Нити барокне очи,
Чију мутнину схватих
Као сјај.

Гријех је разум, здрав,
Што и поред живости своје
Парастос зове.

[8]

Некад и ја славих
Разноликост тебе;
У грчу сам са свијећом
Приносио понос, као жртву
На твој ћилим.
Корио сам мутну свјетлост
Тих распламсалих тијела
Што продаше лица, вјештачкој чистоти.
И након тешких уздисаја
Млаке измаглице,
Немоћи се предах, ненадано.
Не повјерових, очима
Успаваним, кротким
Ти предајеш мач њему!
Зар да терет ставим крвав,
Насред невиности
И наивности туђе, слијепе?
И одмаглим
Попут тада тебе?
Главе туђе да крунишем
Кристалом соли, мучно изливеним?